

Het menselijke en het Goddelijke aspect van de Gemeente

Het is nodig nog eens wat uitvoeriger op de Goddelijke zijde van de kwestie van de Gemeente in te gaan. We willen de waarheid van God beveiligen tegen misverstand en de lezer duidelijk maken dat, als we spreken van het verval van de Gemeente, we de menselijke kant bedoelen. Laten we hierbij nog even stilstaan. Het is onmogelijk het Nieuwe Testament kalm en onbevooroordeeld te lezen zonder te zien dat de Gemeente, als verantwoordelijk getuige voor Christus op aarde, duidelijk en schandelijk heeft gefaald. Als we al de teksten die dit bewijzen aan wilden halen, zouden we een boek apart nodig hebben. Laten we echter Op.2-3 opslaan.

In deze ernstige hoofdstukken vinden we een Goddelijke kerkgeschiedenis. In zeven gemeenten wordt ons een beeld gegeven van de kerk in de verschillende tijdvakken van de geschiedenis, van de dag af dat ze als verantwoordelijk getuige op aarde werd geplaatst, totdat ze als iets walgelijks uit de mond van de Heer zal worden gespuwd. Deze twee hoofdstukken zijn niet alleen historisch maar ook profetisch. Zien we dit niet in, dan beroven we ons van veel uiterst belangrijk onderwijs. Wat onszelf betreft, we kunnen de lezer verzekeren dat we uit Op.2- 3 als profetisch gedeelte onnoemelijk veel geleerd hebben. Nu verwijzen we er alleen naar om de reeks bewijzen die we uit de Schrift aanvoerden, als bewijs voor onze stelling, te besluiten. Neem de Brief aan Efeze, dezelfde gemeente waaraan Paulus die prachtige Brief schreef, waarin hij zo heerlijk de hemelse zijde van de zaak beschrijft: Gods voornemen betreffende de Gemeente, de plaats die ze inneemt, hoe ze begenadigd is in Christus en gezegend in de hemelse gewesten met alle geestelijke zegeningen. Er is geen gedachte of sprake van falen. Dat is onmogelijk, omdat alles in de handen van God is. Het is Zijn raadsbesluit, Zijn werk, Zijn genade, Zijn heerlijkheid, en alles is gegrond op het bloed van Christus. Verantwoordelijkheid wordt daar niet genoemd. De Gemeente was “dood in misdaden en zonden”, maar Christus stierf voor haar. Hij nam de plaats in in het oordeel die zij behoorde in te nemen, en God in Zijn oppermachtige genade wekte Christus - en in Hem de Gemeente - uit de doden op. Wat een heerlijk feit, waardoor alles zeker en voorgoed bezegeld is! De Gemeente is in de hemelse gewesten in Christus, niet in de aardse gewesten voor Christus.

Het is hier het Lichaam “aangenaam gemaakt”, niet “de kandelaar geoordeeld”. Als we deze twee zijden van het grote vraagstuk niet uit elkaar kunnen houden, moeten we nog veel leren.

Er is echter een aardse zijde en niet alleen een hemelse, een menselijke en niet alleen een goddelijke, zowel een kandelaar of luchter als een lichaam. Daarom luidt het oordeel in Openbaring 2:4: “Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verlaten hebt”. Ernstige woorden! Maar hoe heel anders! Niets van wat in de Brief van Paulus voorkomt, geen woord over het lichaam of tegen de bruid, maar wel tegen de kandelaar. Het licht was toen reeds verduisterd. Nauwelijks was het ontstoken of de snuiters moesten gebruikt worden.

Zo vertoonden zich in het begin al onmiskenbaar tekenen van verval. Ze ontgingen niet aan de doordringende blik van Hem, Die wandelde tussen de zeven gouden lichten. En als wij aan het einde komen en de laatste vorm van de toestand der kerk zien, voorgesteld door de

gemeente van Laodicea, dan is er geen enkel teken van beterschap, maar de zaak is geheel hopeloos. De Heer staat buiten. "Zie, ik sta aan de deur en ik klop" (Openb. 3:20). Niet meer zoals bij Efeze: "Maar ik heb tegen u". De hele toestand is slecht. De hele uitwendige kerk wordt opgeheven. "Ik zal u uit Mijn mond spuwen". Hij draait nog, geprezen zij Zijn Naam, want Hij is altijd langzaam om de plaats van genade te verwisselen voor die van het oordeel. Het herinnert ons eraan hoe de heerlijkheid weggaat in Ezechiël. Ze ging met langzame afgemeten stap en aarzelde om het huis, het volk en het land te verlaten. Toen hief de heerlijkheid des HEEREN omhoog van boven de cherub, op de dorpel van het huis" (Ez.10:4).

Toen ging de heerlijkheid des HEEREN van boven de dorpel van het huis weg" (vs.18). En ten slofte: "En de heerlijkheid des HEEREN rees op van het midden der stad, en stond op de berg, die tegen het oosten der stad is" (11:23).

Dit treft ons. Wat een tegenstelling tussen dit langzame, dralende heengaan van de heerlijkheid en de snelle komst van dezelfde heerlijkheid bij de inwijding van de Tempel door Salomo in 2Kron.7:4. Jahweh haastte Zich in het midden van Zijn volk te komen wonen; Hij aarzelde Zijn volk te verlaten. Hij werd, naar de mens gesproken, verdreven door de zonden en de hopeloze onboetvaardigheid van Zijn verdwaasd volk.

Zo is het ook met de Gemeente. Wij zien in Hd.2 hoe snel Hij Zijn geestelijke huis betreft. Hij kwam als een sterke, ruisende wind om het huis met Zijn heerlijkheid te vervullen. En in Op.3, hoe is daar Zijn houding? Hij staat buiten. Ja, maar Hij klopt. Hij weifelt, niet omdat er hoop is op herstel van het geheel, maar om te zien of er misschien "iemand" is "die Zijn stem hoort en de deur opendoet". De omstandigheid dat Hij buiten staat, bewijst wat de Gemeente is. De omstandigheid dat Hij klopt, toont wat Hij is.

Iedere Christelijke lezer behoort dit onderwerp goed te begrijpen.

Dit is van het uiterste belang. Tallozen worden misleid door verkeerde begrippen betreffende de tegenwoordige toestand en de toekomstige bestemming van de belijdende kerk. We moeten met heilige beslistheid al die begrippen laten voor wat ze zijn, en met een gewillig oor aandachtig luisteren naar het onderwijs van de Heilige Schrift. Dat onderwijs is zo duidelijk als het licht. De belijdende kerk heeft hopeloos schipbreuk geleden en het oordeel staat voor de deur. Lees de Brief van Judas, lees 2Pt.2-3, lees 2Tim. Leg dit boek even neer en overdenk de genoemde Schriftplaatsen. We zijn er zeker van dat u aan het eind van uw overdenking de overtuiging zult delen, dat de Christenheid niets te wachten staat dan de onvermengde toorn van de almachtige God. Het vonnis staat in die korte maar indrukwekkende uitspraak van Rm.11:22: "Anders zult ook gij worden afgehouden".

Zo spreekt de Schrift: "Afgehouden, uitgespuugd". De belijdende kerk heeft als getuige van Christus op aarde geheel en al gefaald. Evenals Israël heeft de Gemeente juist die waarheid losgelaten die ze moest handhaven en belijden. Nauwelijks was het Nieuwe Testament voltooid en hadden de eerste arbeiders het veld verlaten of dichte duisternis viel in, in de zich zo noemende Christenheid. Kijk waar u wilt; doorzoek de lijvige boekdelen van de zogenaamde kerkvaders en u zult geen spoor bekennen van die belangrijke waarheden die het Christendom juist kenmerkten. Alles werd schandelijk prijsgegeven. Zoals Israël in Kanaän de HEERE verliet om Astaroth en Baäl te gaan dienen, zo verliet de Gemeente de

zuivere en kostelijke waarheid van God en wendde zich tot kinderachtige fabels en dodelijke dwalingen.

Dat het verval zo snel intrad is inderdaad verbazingwekkend, maar het was precies zoals de apostel Paulus de ouderlingen van Efeze tevoren had gewaarschuwd: “Zo geeft dan acht op uzelf en op de hele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de Gemeente van God te weiden, die Hij zich verworven heeft door het bloed van Zijn eigen Zoon. Want dit weet ik, dat na mijn vertrek wrede wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet sparen; en uit uzelf zullen mannen opstaan die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich af te trekken” (Hd.20).

C.H. Mackintosh